

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 146-9e lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige ver-

gunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu :

te _____ in de periode gaande van 1 mei 2000 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 14 januari 2003 :

door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A, de eveneens onder deze tenlastelegging omschreven wederrechtelijk opgerichte werken in stand te hebben gehouden.

De procedure werd op regelmatige wijze aanhangig gemaakt en de stukken werden ingezien.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord Mter. _____, advocaat te _____ namens de beklaagde.

Na de beklaagde behoorlijk ondervraagd en gehoord te hebben.

De feiten op zich, zoals omschreven in de dagvaarding, komen afdoend bewezen voor. Er zijn de vaststellingen van politiehoofdinspecteur _____ op 20 januari 1998 en 23 mei 2002 en er zijn de verklaringen van beklaagde. Beklaagde betwist overigens de materialiteit van de feiten niet.

Wel verwijst beklaagde naar het decreet van 04 juni 2003 houdende de wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (D.O.R.O.), wat het handhavingsbeleid betreft en merkt op dat de strafsancie niet geldt voor (het instandhouden van) inbreuken :

- waarbij de overtreding begaan werd op percelen die niet in een ruimtelijk kwetsbaar gebied liggen;
- die geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden betekenen;
- die geen ernstige overtreding van de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg zijn.

Beklaagde voert aan dat de hem ten laste gelegde inbreuken beantwoorden aan deze omschrijving, zodat de hem ten laste gelegde feiten niet aan de strafsancie van artikel 146 van het D.O.R.O. onderworpen zijn en hij de vrijspraak vraagt.

Het Openbaar Ministerie legde een zittingsnota neer waarin verwezen wordt naar het arrest van het Arbitragehof van 22 juli 2004 waarbij geoordeeld werd dat de artikelen 146 (n.v.d.r. : in feite artikel 146, derde lid) en 149 van het Decreet van 18 mei 1999, zoals gewijzigd bij Decreet van 04 juni 2003 het gelijkheids- en nondiscriminatiebeginsel gewaarborgd door de artikelen 10 en 11 Grondwet schenden (n.v.d.r. : ook artikel 12 en 14 van de Grondwet schenden).

Verwezen wordt naar een nota van de Bouwinspectie en gevraagd wordt aan de rechtbank zich naar het arrest te conformeren door de ongrondwettelijke bepalingen niet langer toe te passen.

Ofschoon het arrest slechts een "relatief" gezag van gewijsde heeft en enkel het rechtscollege dat de prejudiciële vraag heeft gesteld, evenals elk ander rechtscollege dat in dezelfde zaak uitspraak doet, zich in het geschil naar aanleiding waarvan de vraag is gesteld, dient te schikken naar het arrest van het Arbitragehof, is het duidelijk dat ook deze rechtbank geen toepassing mag maken van de door het Arbitragehof ongrondwettelijk geachte bepalingen.

Algemeen wordt immers aangenomen dat (andere) rechtscolleges dezelfde prejudiciële vragen niet moeten stellen wanneer het Arbitragehof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag met een identiek voorwerp en dat het aldus evident is dat het rechtscollege zich in dit geval naar het vroeger arrest van het Arbitragehof moet voegen (J. Vande Lanotte en G. Goedertier, *Overzicht Publiek Recht*, 2003, nr.1965). Wenst het rechtscollege dit niet te doen, dan moet het een nieuwe prejudiciële vraag stellen, hetgeen weinig zinvol voorkomt.

Het Arbitragehof heeft in haar arrest van 22 juli 2004 echter enkel de tweede en derde opheffingsvoorwaarde voorzien in artikel 146, derde lid van het D.O.R.O. ongrondwettelijk bevonden, terwijl geoordeeld werd dat de eerste opheffingsvoorwaarde, met name het gegeven dat het misdrijf niet plaatsvindt in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, voldoet aan de voorwaarden van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen.

De rechtbank dient dan ook enkel geen rekening te houden met de tweede en derde opheffingsvoorwaarde om het verval van de strafsancie voor de instandhouding van de inbreuken als bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 D.O.R.O. te kunnen uitspreken.

Ofschoon een andere visie er in bestaat te stellen dat het volledig derde lid van artikel 146 niet langer kan worden toegepast (het niet gelden van de strafsancie voor het instandhouden van voormelde inbreuken), deelt deze rechtbank deze mening niet. Deze interpretatie vindt immers geen steun in het Arbitragehofarrest van 22 juli 2004 (zie ook Flamey P., Bosquet J. en Judo Fr., *Handhavings- en verjaringsdecreet Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw*, nr. 46).

Het staat genoegzaam vast dat de geïmagineerde inbreuken niet begaan werden op een perceel dat in een ruimtelijk kwetsbaar gebied ligt. Meer bepaald ligt het perceel in agrarisch gebied, niet weerhouden onder de door de wetgever aangegeven ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Ofschoon ook hierover verschillende meningen bestaan is de rechtbank van oordeel dat de decreetgever met de invoeging van artikel 146, derde lid D.O.R.O. het instandhouden als misdrijf heeft willen schrappen voor zover de voorwaarden zoals verder aangegeven in het derde lid vervuld werden. Hiertoe kan verwezen worden naar de wil van de decreetgever zoals blijkt uit de Memorie van Toelichting en het Verslag van de bespreking van het decreet in de Commissie (zie hierover ook Flamey P., Bosquet J. en Judo Fr., o.c., nr.23 e.v.).

Deze rechtbank is derhalve van oordeel dat artikel 146, derde lid D.O.R.O. geen strafuitsluitende verschoningsgrond heeft ingevoerd, zoals soms aangevoerd, doch wel degelijk een verval van de strafbaarstelling onder voorwaarden.

Beklaagde dient derhalve ontslag van rechtsvervolgning verleend te worden.

Wat de geformuleerde herstellvordering betreft, is de rechtbank gelet op het te verlenen ontslag van rechtsvervolgning, van mening niet bevoegd te zijn om te oordelen over deze herstellvordering.

Gelet op de artikelen :

146 lid 3 Decreet 18.5.1999 zoals gew. bij Decreet 4.6.2003 ;

162.179.182.184.185.190.191 Wetboek straffvordering ;

wet 15.6.1935 ;

door de voorzitter ter zitting aangeduid.

DE RECHTBANK, rechtdoende in eerste aanleg en op tegenspraak :

Ontslaat beklaagde van elke rechtsvervolgning voor de hem ten laste gelegde feiten A en B.

Laat de proceskosten ten laste van de Belgische Staat, voor zoveel als nodig wat de openbare partij betreft tot heden in het geheel begroot op 109,84 euro

Verklaart zich onbevoegd om kennis te nemen van de geformuleerde herstellvordering.

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare terechtzitting van **negen december tweeduizend en vier**.

Aanwezig :

., alleenrechtsprekend rechter ;

., eerste substituut procureur des konings ;

., griffier.